

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-כלל גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עא:
מימרא	מאן דאמר												עא:
למאן דאמר אשם ודאי לא בעיא ידיעה בתחילה בעל חמש בעילות בשפחה חרופה - אינו חייב אלא אחת.	עולא:											◊	עב:
אלא מעתה, בעל חזור ובעל, והפריש קרבן ואמר: המתינו לי עד שאבעול, הכי נמי דאינו חייב אלא אחת?	מתקף לה רב המנונא:											◊	עב:
מעשה דלאחר הפרשה קאמרת מעשה דלאחר הפרשה לא קאמינא.	אמר ליה: [עולא]											!	עב:
למאן דאמר אשם ודאי בעי ידיעה בתחלה - בעל חמש בעילות בשפחה חרופה, חייב על כל אחת ואחת.	כי אתא רב דימי אמר:											◊	עב:
הרי חטאת, דבעינן ידיעה בתחלה ופליגי רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש	אמר ליה אביי:											◊	עב:
אישתיק.	[רב דימי]											○	עב:
דלמא במעשה דלאחר הפרשה קאמרת, וכדרב המנונא?	אמר ליה: [אביי]											!	עב:
אין.	אמר ליה: [רב דימי]											!	עב:
הכל מודים בשפחה חרופה, והכל מודים בשפחה חרופה, ומחלוקת בשפחה חרופה.	כי אתא רבין אמר:											◊	עב:
הכל מודים בשפחה חרופה - דאינו חייב אלא אחת, כדעולא.												◊	עב:
והכל מודים בשפחה חרופה - דחייב על כל אחת ואחת, כרב המנונא.												◊	עב:
ומחלוקת בשפחה חרופה - למאן דאמר אשם ודאי בעי ידיעה בתחלה, - מחלוקת דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש.												◊	עב:
נתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר - פטור	איתמר:											◊	עב:
לחתוך את התלוש וחתך את המחובר, רבא אמר: פטור	[רבא]											◊	עב:
חייב.	אביי:											◊	עב:
פטור דהא לא נתכוון לחתיכה דאיסורא.	אביי											◊	עב:
חייב, דהא קמיכוין לחתיכה בעלמא.	אביי:											◊	עב:
מנא מינא לה	אביי:											◊	עב:
חומר שבת משאר מצות, וחומר שאר מצות משבת. חומר שבת משאר מצות: שהשבת, עשה שמים בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשאר מצות. וחומר שאר מצות משבת - שבשאר מצות שגג בלא מתכוין - חייב, מה שאין כן בשבת.	דתניא:											◊	עב:
חומר שבת משאר מצות, שהשבת עשה שמים בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשאר מצות.	אמר מר:											◊	עב:
היכי דמי?												◊	עב:
אילימא דעבד קצירה וטחינה - דכוותה גבי שאר מצות אכל חלב ודם												!	עב:
הכא תרתי מיחייב, והכא תרתי מיחייב:												◊	עב:
אלא שאר מצות דלא מיחייב אלא חדא היכי דמי - דאכל חלב וחלב, דכוותה גבי שבת - דעבד קצירה וקצירה												!	עב:
הכא חדא מיחייב, והכא חדא מיחייב												◊	עב:
לעולם דעבד קצירה וטחינה. ומאי מה שאין כן בשאר מצות - אעבודה זרה, וכדריבי אמי.												!	עב:
זיבה וקטר וניסך בהעלמה אחת - אינו חייב אלא אחת.	דאמר רבי אמי:											!	עב:
במאי אוקימתא - בעבודה זרה												◊	עב:

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof														
מקרא-key:	שבת-כלל גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
	מימרא	אימא סיפא:												עב:
	חומר בשאר מצות, שבשאר מצות - שגג בלא מתכוין - חייב, מה שאין כן בשבת.													עב:
	האי שגג בלא מתכוין דעבודה זרה היכי דמי?													עב:
	אילימא כסבור בית הכנסת הוא והשתחוה לה													עב:
	הרי לבו לשמים													עב:
	ואלא דחוי אנדרטא וסגיד לה													עב:
	היכי דמי? אי דקבלה עליה באלוה מזיד הוא, ואי דלא קבלה עליה באלוה - לאו כלום הוא													עב:
	אלא מאהבה ומיראה.													עב:
	הניחא לאביי דאמר: חייב	[אביי]												עב:
	אלא לרבא, דאמר: פטור	[רבא]												עב:
	מאי איכא למימר?													עב:
	אלא באומר מותר													עב:
	מה שאין כן בשבת - דפטור לגמרי. עד כאן לא בעא מיניה רבא מרב נחמן אלא אי לחיובי חדא, אי לחיובי תרתי - אבל מפטרי לגמרי - לא													עב:
	אלא לאו רישא בעבודה זרה וסיפא בשאר מצות.													עב:
	ושגג בלא מתכוין בשאר מצות היכי דמי?													עב:
	דסבור דשומן הוא ואכלו, מה שאין כן בשבת - דפטור, דנתכוון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר - פטור.	[לרבא]												עב:
	ואביי, שגג בלא מתכוין היכי דמי?													עב:
	דסבור רוק הוא, ובלעו. מה שאין כן בשבת דפטור - דנתכוון להגביה את התלוש וחתך את המחובר פטור. אבל נתכוון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר - חייב.	[לאביי]												עב:
	נתכוון לזרוק שתים וזרק ארבע. רבא אמר: פטור	איתמר: [רבא]												עב:
	חייב.	אביי:												עב:
	פטור, דלא קמיכוין לזריקה דארבע.	רבא:												עב:
	חייב, דהא קמיכוין לזריקה בעלמא.	אביי:												עב:
	כסבור רשות היחיד ונמצאת רשות הרבים רבא אמר: פטור	[רבא]												עב:
	חייב.	אביי:												עב:
	פטור, דהא לא מיכוין לזריקה דאיסורא.	רבא:												עב:
	חייב, דהא קא מיכוין לזריקה בעלמא.	אביי:												עב:
	וצריכא, דאי אשמעינן קמייתא - בההוא קאמר רבא, דהא לא קמיכוין לחתיכה דאיסורא. אבל נתכוון לזרוק שתים וזרק ארבע, דארבע בלא תרתי לא מיזרקא ליה - אימא מודה ליה לאביי. ואי אשמעינן בהא - בהא קאמר רבא, דהא לא קמיכוין לזריקה דארבע. אבל כסבור רשות היחיד ונמצאת רשות הרבים דמכוין לזריקה דארבע - אימא מודי ליה לאביי, צריכא.													עב:
	אבות מלאכות ארבעים חסר אחת.	תנן:												עב:
	והוינן בה: מנינא למה ליה?													עב:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-story O מקרא-key: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>													
שבת-כלל גדול		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
שאם עשאן כולם בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת.		ואמר רבי יוחנן:												◊	עג.
בשלמא לאביי דאמר כי האי גוונא חייב - משכחת לה ידיע דאסורא שבת, וידע לה איסור מלאכות, וקא טעה בשיעורין. אלא לרבא, דאמר פטור, היכי משכחת לה בזדון שבת ושגגת מלאכות? הניחא אי סבר לה כרבי יוחנן, דאמר: כיון ששגג בכרת אף על פי שהזיד בלאו - משכחת לה ידיע לה לשבת בלאו. אלא אי סבר לה כרבי שמעון בן לקיש דאמר עד שישגוג בלאו וכתר, ידיע לה לשבת במאי?														◊	עג.
ידיע לה בתחומין, ואליבא דרבי עקיבא.														◊	עג.
אבות מלאכות ארבעים חסר אחת: הזרע, והחורש, והקוצר, והמעמר, והדש, והזורה, הבורר הטוחן והמרקד, והלש, והאופה.														■	עג.
הגוזז את הצמר, המלבנו, והמנפצו, והצובעו, והטווה, והמיסך, והעושה שתי בתי גירין, והאורג שני חוטין, והפוצע שני חוטין, הקושר, והמתיר, והתופר שתי תפירות, הקורע על מנת לתפור שתי תפירות.														■	עג.
הצד צבי, השוחטו, המפשיטו, המולחו, והמעבד את עורו, והמחקהו, והמחכוכו.														■	עג.
הכותב שתי אותיות, והמוחק על מנת לכתוב שתי אותיות.														■	עג.
הבונה, והסותר, המכבה, והמכעיר, המכה בפטיש, המוציא מרשות לרשות.														■	עג.
הרי אלו אבות מלאכות, ארבעים חסר אחת.														◊	עג.
מנינא למה לי?														^	עג:
שאם עשאן כולם בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת.		רבי יוחנן:												◊	עג:
הזורע והחורש.														■	עג:
מכדי, מכרב כרבי ברישא, ליתני חורש, והדר ליתני זורע														⚡	עג:
תנא בארץ ישראל קאי, דזרעי ברישא והדר כרבי.														◊	עג:
הזורע והזומר והנוטע והמבריך והמרכיב כולן מלאכה אחת הן.		תנא:												■	עג:
מאי קא משמע לן?														⚡	עג:
הא קא משמע לן: העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת - אינו חייב אלא אחת.														◊	עג:
זומר חייב משום נוטע, והנוטע והמבריך והמרכיב חייב משום זורע.		רבי אחא אמר רבי חייא בר אשי אמר רבי אמי:												■	עג:
משום זורע אין, משום נוטע לא?														⚡	עג:
אימא: אף משום זורע.														◊	עג:
זומר וצריך לעצים - חייב שתים, אחת משום קוצר ואחת משום נוטע.		רב כהנא:												■	עג:
האי מאן דקטל אספסתא - חייב שתים, אחת משום קוצר ואחת משום נוטע.		רב יוסף:												■	עג:
האי מאן דקניב סילקא - חייב שתים, אחת משום קוצר ואחת משום נוטע.		אביי:												■	עג:
והחורש.														■	עג:
החורש והחופר והחורץ כולן מלאכה אחת הן.		תנא:												◊	עג:
היתה לו גבשושית ונטלה בבית - חייב משום בונה, בשדה - חייב משום חורש.		רב ששת:												■	עג:
היתה לו גומא וטממה בבית - חייב משום בונה, בשדה - משום חורש.		רבא:												■	עג:

<p> ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>												מקרא-kev:
שבת-כלל גדול		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מקרא-kev:
החופר גומא בשבת ואינו צריך אלא לעפרה - פטור עליה.	רבי אבא:													
ואפילו לרבי יהודה דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה, הני מילי - מתקן, האי - מקלקל הוא.														
והקוצר.														
הקוצר הבוצר והגודר והמסיק והאורה - כולן מלאכה אחת.	תנא:													
האי מאן דשדא פיסא לדיקלא ואתר תמרי - חייב שטים, אחת משום תולש ואחת משום מפרק.	רב פפא:													
אין דרך תלישה בכך, ואין דרך פריקה בכך.	רב אשי:													
והמעמר.														
האי מאן דכניף מילחא ממלחא - חייב משום מעמר.	רבא:													
אין עימור אלא בגידולי קרקע.	אביי אמר:													
והדש.														
הדש והמנפץ והמנפט - כולן מלאכה אחת הן.	תנא:													
הזורה הבורר והטוחן והמרקד.														
היינו זורה היינו בורר היינו מרקד														
כל מילתא דהויא במשכן, אף על גב דאיכא דדמיא לה - חשיב לה.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:													
ולחשב גמי כותש														
שכן עני אוכל פתו בלא כתישה.	אביי:													
הא מני - רבי היא	רבא אמר:													
אבות מלאכות ארבעים חסר אחת	דאמר: [רבי]													
ואי חשיב כותש - הויא ליה ארבעים.														
ולפוק חדא מהנך ולעייל כותש														
אלא מחוורתא כדאביי.														
היו לפניו מיני אוכלין - בורר ואוכל, בורר ומניח. ולא יברור, ואם בירר - חייב חטאת.	תנו רבנן:													
מאי קאמר?														
הכי קאמר: בורר ואוכל - לבו ביום, ובורר ומניח - לבו ביום ולמחר לא יברור, ואם בירר - חייב חטאת.	עולא:													
וכי מותר לאפות לבו ביום? וכי מותר לבשל לבו ביום?	מתקיף לה רב חסדא:													
בורר ואוכל - פחות מכשיעור, בורר ומניח - פחות מכשיעור. וכשיעור - לא יברור, ואם בירר - חייב חטאת.	אלא אמר רב חסדא:													
וכי מותר לאפות פחות מכשיעור?	מתקיף לה רב יוסף:													
בורר ואוכל - ביד בורר ומניח - ביד. בקנון ובתמחוי - לא יברור, ואם בירר - פטור אבל אסור, ובנפה ובכברה - לא יברור, ואם בירר - חייב חטאת.	אלא אמר רב יוסף:													
מידי קנון ותמחוי קתני	מתקיף לה רב המנונא:													

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה O מקרא-key: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
שבת-כלל גדול		מאן דאמר															
מימרא																	
בורר ואוכל - אוכל מתוך הפסולת, בורר ומניח - אוכל מתוך הפסולת, פסולת מתוך אוכל - לא יברור, ואם בירר - חייב חטאת.		אלא אמר רב המנונא:											!	◊	עד.		
מידי אוכל מתוך פסולת קתני		מתקיף לה אביי:											‡		עד.		
בורר ואוכל - לאלתר, ובורר ומניח - לאלתר, ולבו ביום - לא יברור, ואם בירר - נעשה כבורר לאוצר, וחייב חטאת.		אלא אמר אביי:											!	◊	עד.		
אמרוהו רבנן קמיה דרבא													○		עד.		
שפיר אמר נחמני.		אמר להו: [רבא]											■	◊	עד.		
היו לפניו שני מיני אוכלין, ובריר ואכל, ובריר והניח. רב אשי מתני: פטור		[רב אשי]											♦	■	◊	עד.	
חייב.		רבי ירמיה מדיפתי מתני:											♦	■	◊	עד.	
רב אשי מתני פטור														■	◊	< עד.	
והא תני חייב														‡		עד.	
לא קשיא, הא - בקנן ותמחו, הא - בנפה וכברה.													!	◊	עד.		
שבתא דרב ביבי הוא, ואיקלעו רבי אמי ורבי אסי. שדא קמיהו כלכלה דפירי, ולא ידענא אי משום דסבר אוכל מתוך פסולת אסור, אי משום עין יפה הוא דמכוין.		כי אתא רב דימי אמר:												○		עד.	
הבורר תורמוסים מתוך פסולת שלהן - חייב.		חזקיה:												■	◊	עד.	
לימא קסבר חזקיה אוכל מתוך פסולת אסור														‡		עד.	
שאני תורמוסים דשלקיה ליה שבעא זימני, ואי לא שקלי ליה - מסרח וכפסולת מתוך אוכל דמי.														!	◊	עד.	
והטוחן.															■	<	עד:
האי מאן דפרים סילקא - חייב משום טוחן.		רב פפא:													■	◊	עד:
האי מאן דסלית סילתי - חייב משום טוחן.		רב מנשה:													■	◊	עד:
אי קפיד אמשחתא - חייב משום מחתך.		רב אשי:													■	◊	עד:
והלש והאופה.															■	<	עד:
שבק תנא דידן בישול סממנין דהוה במשכן, ונקט אופה		רב פפא:													‡		עד:
תנא דידן - סידורא דפת נקט.														!	◊	עד:	
האי מאן דשדא סיכתא לאתונא - חייב משום מבלשל.		רב אחא בר רב עירא:													■	◊	עד:
פשיטא															‡		עד:
מהו דתימא - לשרורי מנא קא מיכוין, קא משמע לן: דמירפא רפי, והדר קמיט.														!	◊	עד:	
האי מאן דארחתא כופרא - חייב משום מבלשל.		רבה בר רב הונא:													■	◊	עד:
פשיטא															‡		עד:
מהו דתימא: כיון דהדר ואיקושא - אימא לא, קא משמע לן.														!	◊	עד:	
האי מאן דעבד חבייתא - חייב משום שבע חטאות, תנורא - חייב משום שמונה חטאות.		רבא:													■	◊	עד:
האי מאן דעבד חלתא - חייב אחת עשרה חטאות, ואי חייטיה לפומיה - חייב שלש עשרה חטאות.		אביי:													■	◊	עד:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-כלל גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עד:
מימרא													עד:
הגוזז את הצמר והמלבנו.													עד:
הטויה צמר שעל גבי בהמה בשבת - חייב שלש חטאות אחת משום גזוז, ואחת משום מנפץ, ואחת משום טויה.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												עד:
אין דרך גזיזה בכך, ואין דרך מנפץ בכך, ואין דרך טווי בכך.	רב כהנא:												עד:
ולא?													עד:
שטוף בעזים וטווי בעזים	והתניא משמיה דרבי נחמיה:												עד:
אלמא: טויה על גבי בהמה שמה טויה													עד:
חכמה יתירה שאני.													עד:
התולש את הכנף, והקוטמו, והמורטו - חייב שלש חטאות.	תנו רבנן:												עד:
תולש חייב משום גזוז, קוטם חייב משום מחתך, ממרט חייב משום ממחק.	רבי שמעון בן לקיש:												עד:
הקושר והמתיר.													עד:
קשירה במשכן היכא הוא?													עד:
שכן קושרין ביתדות אהלים.	רבא:												עד:
ההוא קושר על מנת להתיר הוא	א"ל אביי:												עד:
שכן אורגי יריעות שנפסקה להן נימא קושרים אותה.	אלא אמר אביי:												עד:
תרצת קושר, מתיר מאי איכא למימר?	אמר ליה רבא:												עד:
וכי תימא: דאי מתרמי ליה תרי חוטי קיטרי בהדי הדדי, שרי חד וקטר חד													עד:
השתא לפני מלך בשר ודם אין עושין כן, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא עושין													עד:
שכן צדי חלזון קושרין ומתירין.	אלא אמר רבא ואיתימא רבי עילאי:												עד:
והתופר שתי תפירות.													עד:
והא לא קיימא													עד:
והוא שקשרן.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												עד:
הקורע על מנת לתפור.													עד:
קריעה במשכן מי הוא?													עד:
שכן יריעה שנפל בה דרנא קורעין בה ותופרין אותה.	רבה ורבי זורא דאמרי תריויהו:												עה.
המותח חוט של תפירה בשבת - חייב חטאת. והלומד דבר אחד מן המגוש - חייב מיתה, והידוע לחשב תקופות ומזלות ואינו חושב - אסור לספר הימנו.	רב זוטרא בר טוביה אמר רב:												עה.
מגושא - הרשי	חד [רב/שמואל]												עה.
גדופי.	וחד [רב/שמואל]												עה.
תסתיים דרב דאמר גדופי													עה.
הלומד דבר אחד מן המגוש - חייב מיתה.	דאמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב:												עה.

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story < מעשה-story O </p>	<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■ </p>
--	---

שבת-כלל גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ענה
מימרא													
דאי סלקא דעתך חרשי, הכתיב (דברים יח) לא תלמד לעשות - אבל אתה למד להבין ולהורות תסתיים.													עה.
כל היודע לחשב בתקופות ומזלות ואינו חושב - עליו הכתוב אומר (ישעיהו ה) ואת פעל ה' לא יביטו ומעשה ידיו לא ראו.	רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא:												עה.
מנין שמצוה על האדם לחשב תקופות ומזלות - שנאמר (דברים ד) ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובניתכם לעיני העמים איזו חכמה ובינה שהיא לעיני העמים - היו אומר זה הישוב תקופות ומזלות.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:												עה.
הצד צבי וכו'.													עה.
הצד חלזון והפצעו - אינו חייב אלא אחת	תנו רבנן: [רבנן]												עה.
חייב שתים.	רבי יהודה:												עה.
פציעה - בכלל דישה.	שהיה רבי יהודה אומר:												עה.
אין פציעה בכלל דישה.	אמרו לו: [רבנן]												עה.
מאי טעמא דרבנן - קסבריי: אין דישה אלא לגדולי קרקע.	רבא:												עה.
וליהייב נמי משום נטילת נשמה													עה.
שפצעו מת.	רבי יוחנן:												עה.
אפילו תימא שפצעו חי, מתעסק הוא אצל נטילת נשמה.	רבא:												עה.
מודה רבי שמעון בפסיק רישא ולא ימות	הא אביי ורבא דאמרי תרווייהו:												עה.
שאני הכא, דכמה דאית ביה נשמה - טפי ניחא ליה, כי היכי דליציל ציבעיה.													עה.
והשוחטו.													עה.
שוחט משום מאי חייב?													עה.
משום צובע	רב:												עה.
משום נטילת נשמה.	שמואל:												עה.
משום צובע אין, משום נטילת נשמה לא?													עה:
אימא: אף משום צובע.	[רב]												עה:
מילתא דאמרי - אימא בה מילתא, דלא ליתו דרי בתראי וליחכו עלי. צובע במאי ניחא ליה - ניחא דליתווס בית השחיטה דמא, כי היכי דליחזוהו אינשי וליתו לזובנו מיניה.	רב:												עה:
והמולחו והמעבדו.													עה:
היינו מולח והיינו מעבד													עה:
אפיק חד מינייהו ועייל שירטוט.	רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרווייהו:												עה:
האי מאן דמלח בישרא - חייב משום מעבד.	רבה בר רב הונא:												עה:
אין עיבוד באוכלין.	רבא:												עה:
ואפילו רבה בר רב הונא לא אמר אלא דקא בעי ליה לאורחא, אבל לביתא - לא משוי איניש מיכליה עץ.	רב אשי:												עה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

שבת-כלל גדול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ענה:
והממחקו והמחטכו.													< עה:
השף בין העמודים בשבת - חייב משום ממחק.	רבי אהא בר חנינא:												עה:
המגרר ראשי כלונסות בשבת - חייב משום מחתך, הממרה רטיה בשבת - חייב משום ממחק, והמסתת את האבן בשבת - חייב משום מכה בפטיש.	רבי חייה בר אבא: שלשה דברים סח לי רב אשי משמיה דרבי יהושע בן לוי:												עה:
הצר צורה בכלי, והמנפה בכלי זכוכית - חייב משום מכה בפטיש.	רבי שמעון בן קיסמא אמר רבי שמעון בן לקיש:												עה:
האי מאן דשקיל אקופי מגלימי - חייב משום מכה בפטיש, והני מילי - דקפיד עלייהו.	רבי יהודה:												עה:
והכתוב שתי אותיות.													< עה:
כתב אות אחת גדולה ויש במקומה לכתוב שתיים - פטור, מחק אות גדולה ויש במקומה לכתוב שתיים - חייב.	תנו רבנן:												עה:
וזה חומר במחק מבכותב.	רבי מנחם ברבי יוסי:												עה:
הבונה והסותר המכה והמבעיר והמכה בפטיש.													< עה:
כל מידי דאית ביה גמר מלאכה - חייב משום מכה בפטיש.	רבה ורבי זירא דאמרי תרווייהו:												עה:
אלו אבות מלאכות													< עה:
אלו לאפוקי מדרבי אליעזר													עה:
דמחייב על תולדה במקום אב.	[רבי אליעזר]												עה:
חסר אחת.													< עה:
לאפוקי מדרבי יהודה													עה:
מוסיף את השובט והמדקדק.	דתניא: רבי יהודה:												עה:
שובט - הרי הוא בכלל מיסך, מדקדק - הרי הוא בכלל אורג.	אמרו לו:												עה:
ועוד כלל אחר אמרו: כל הכשר להצניע, ומצניעין כמוהו, והוציאו בשבת - חייב חטאת עליו. וכל שאינו כשר להצניע, ואין מצניעין כמוהו, והוציאו בשבת - אינו חייב אלא המצניעו.													עה:
כל הכשר להצניע לאפוקי מאי?													עה:
לאפוקי דם נדה.	רב פפא:												עה:
לאפוקי עצי אשרה.	מר עוקבא:												עה:
מאן דאמר דם נדה - כל שכן עצי אשרה.													עה:
מאן דאמר עצי אשרה - אבל דם נדה מצנע ליה לשונרא.													עה:
ואידך													עה:
כיון דחלשא - לא מצנע ליה.	[רב פפא]												עה:
האי דלא כרבי שמעון, דאי כרבי שמעון	רבי יוסי בר חנינא:												עה:
לא אמרו כל השיעורין הללו אלא למצניעיהן.	האמר: [רבי שמעון]												עה:
וכל שאינו כשר להצניע.													< עה:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story O מקרא-kev: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
שבת-כלל גדול		מאן דאמר													
מימרא															
הא דלא כרבי שמעון בן אלעזר:	רבי אלעזר:														עו.
כל שאינו כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו, והוכשר לזה והצניעו, ובא אחר והוציא - נתחייב זה במחשבה של זה.	דתניא, כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר:														עו.
המוציא תבן כמלא פי פרה, עצה כמלא פי גמל, עמיר כמלא פי טלה, עשבים כמלא פי גדי															עו.
עלי שום ועלי בצלים לחים - כגרוגרת, יבשים - כמלא פי גדי.															עו.
ואין מצטרפין זה עם זה, מפני שלא שוו בשיעוריהן.															עו.
מאי עצה?															עו.
תבן של מיני קטנית.	רבי יהודה:														עו.
המוציא תבן כמלא פי פרה לגמל, רבי יוחנן אמר: חייב	כי אתא רב דימי אמר: [רבי יוחנן]														עו.
פטור.	רבי שמעון בן לקיש:														עו.
באורתא אמר רבי יוחנן הכי, לצפרא הדר ביה.	[רבי יוחנן]														עו.
שפיר עבד דהדר, דהא לא חזי לגמל.	רבי יוסף:														עו.
אדרבה, כדמעיקרא מסתברא, דהא חזי לפרה	אמר ליה אביי:														עו.
המוציא תבן כמלא פי פרה לגמל - דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי - במוציא עצה כמלא פי פרה לפרה, ואיפכא איתמר	אלא, כי אתא רבין אמר:														עו.
פטור	רבי יוחנן:														עו.
חייב.	ריש לקיש:														עו.
רבי יוחנן אמר: פטור, אכילה על ידי הדחק לא שמה אכילה.	[רבי יוחנן]														עו.
חייב, אכילה על ידי הדחק שמה אכילה.	[ריש לקיש]														עו.
עמיר כמלא פי טלה.															עו.
כגרוגרת	והתניא:														עו.
אידי ואידי חד שיעורא הוא.															עו.
עלי שום ועלי בצלים לחים - כגרוגרת, ויבשים כמלא פי הגדי.															עו.
ואין מצטרפין זה עם זה מפני שלא שוו בשיעוריהן.															עו.
אין מצטרפין לחמור שבהן, אבל מצטרפין לקל שבהן.	רבי יוסי בר חנינא:														עו.
וכל דלא שוו בשיעוריהו מי מצטרפין?															עו.
הבגד שלשה על שלשה, והשק ארבעה על ארבעה, והעור חמשה על חמשה, מפץ ששה על ששה.	והתנן:														עו.
הבגד והשק השק והעור העור והמפץ מצטרפין זה עם זה.	ותני עלה:														עו.
מה טעם - מפני שראויין ליטמא מושב.	ואמר רבי שמעון:														עו.
טעמא - דראויין ליטמא מושב, אבל אין ראוי ליטמא מושב - לא															עו.
הכא נמי חזיא לדוגמא.	רבא:														עו.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-kev:	שבת-כלל גדול	מאן דאמר											
	מימרא	המוציא אוכלים כגרוגרת - חייב, ומצטרפין זה עם זה מפני ששזו בשיעוריהן, חוץ מקליפתן, וגרעיניהן, ועוקציהן, וסובן ומורסנן.	[ת"ק]								■	◊	עו:
		חוץ מקליפי עדשין שמתבשלות עמהן.	רבי יהודה:								■	◊	עו:
		וסובן ומורסנן לא מצטרפין?									⚡	◊	עו:
		חמשת רבעים קמח ועוד חייבין בחלה, הן וסובן ומורסנן.	והתנן:								■	⚡	עו:
		שכן עני אוכל פתו בעיסה בלוסה.	אביי:								!	◊	עו:
		חוץ מקליפי עדשים המתבשלות עמהן.	רבי יהודה:								■	◊	עו:
		עדשין - אין, פולין - לא									⚡	◊	עו:
		חוץ מקליפי פולין ועדשים	והתנא, רבי יהודה:								■	⚡	עו:
		לא קשיא, הא - בחדתי, הא - בעתיקי.									!	◊	עו:
		עתיקי מאי טעמא לא?									^	◊	עו:
		מפני שנראין כזובין בקערה.	רבי אבהו:								!	◊	עו:
	הדרן עלך כלל גדול											◊	

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-המוציא יין		מאן דאמר												
מימרא														
המוציא יין כדי מזיגת הכוס, חלב כדי גמיעה, דבש כדי ליתן על הכתית, שמן כדי לטוך אבר קטן, מים כדי לשוף בהם את הקילור, ושאר כל המשקין ברביעית, וכל השופכין ברביעית.		[ת"ק]												עז:
כולן ברביעית, ולא נאמרו כל השיעורין הללו אלא למצניעיהן.		רבי שמעון:												עז:
כדי מזיגת כוס יפה.		תנא:												עז:
ומאי כוס יפה - כוס של ברכה.														עז:
כוס של ברכה צריך שיהא בו רובע רביעית, כדי שימזגנו ויעמוד על רביעית.		רב נחמן אמר רבה בר אבוה:												עז:
המוציא יין כדי מזיגת כוס		רבא: אף אנן נמי תנינא:												עז:
כדי - מזיגת כוס יפה.		ותני עלה:												עז:
ושאר כל המשקין ברביעית.		וקתני סיפא:												עז:
כל חמרא דלא דרי על חד תלת מיא - לאו חמרא הוא.		ורבא לטעמיה, דאמר רבא:												עז:
שתי תשובות בדבר		אביי:												עז:
והמוזג - שני חלקי מים ואחד יין, מן היין השירוני.		הדא: דתנן:												עז:
ועוד: מים בכד ומצטרפין														עז:
הא דקאמרת שני חלקי מים ואחד יין מן היין השירוני - יין השירוני לחוד, דרפי. אי נמי, התם משום חזותא, אבל לטעמא - בעי טפי. ודקאמרת מים מכד ומצטרפין - לענין שבת מידי דחשיב בעינן, והא נמי הא חשיב.		אמר ליה רבא:												עז:
יבש בכזית, דברי רבי נתן.		תנא: [רבי נתן]												עז:
רבי נתן ורבי יוסי ברבי יהודה אמרו דבר אחד.		רב יוסף:												עז:
רבי נתן														עז:
הא דאמרן														עז:
ורבי יוסי ברבי יהודה														עז:
ששה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל.		דתניא, רבי יהודה:												עז:
דם נבלה - בית שמאי מטהרין		[בית שמאי]												עז:
מטמאין.		בית הלל:												עז:
אף כשטמאו בית הלל - לא טמאו אלא בדם שיש בו רביעית, הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית.		רבי יוסי ברבי יהודה:												עז:
דילמא לא היא עד כאן לא קאמר רבי נתן הכא דבעי רביעית - אלא ביין, דקליש, אבל בדם דסמך - כזית לא בעי רביעית.		אביי:												עז:
אי נמי, עד כאן לא קאמר רבי יוסי ברבי יהודה התם דכזית סגי ליה ברביעית - אלא בדם דסמך, אבל יין דקליש - כזית הוי יותר מרביעית, וכי מפיק פחות מכזית - ליחייב.		[אביי]												עז:
חלב כדי גמיעה.														עז:
כדי גמיעה או כדי גמיעה?		איבעיא להו:												עז:
(בראשית כד) הגמאיני נא מעט מים מכדך.		רב נחמן בר יצחק:												עז:
גראינין או גרעינין?		איבעיא להו:												עז:

Talmud Navigator

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-kev:

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עז:		
		רבא בר עולא:											!	◊	עז:	
		(ויקרא כז) ונגרע מערכך.													עז:	
		איבעיא להו:												^	עז:	
		אוממות או עוממות?													עז:	
		רב יצחק בר אבדימי:												!	◊	עז:
		(יחזקאל לא) ארוזים לא עממהו בגן אלהים.													עז:	
		איבעיא להו:												^	עז:	
		מאמצין תנן או מעמצין?													עז:	
		רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												!	◊	עז:
		(ישעיהו לג) ועצם עיניו מראות ברע.													עז:	
		תנו רבנן:												■	◊	עז:
		המוציא חלב של בהמה - כדי גמיאה, חלב של אשה ולובן של ביצה - כדי ליתן במשיפא של קילור, קילור - כדי לשוף במים.													עז:	
		בעי רב אשי:												^	◊	עז:
		כדי שיפה, או כדי אחיזה ושיפה?													עז:	
		תיקו.												■	עז:	
		דבש כדי ליתן על הכתית.												■	<	עז:
		כדי ליתן על פי כתית.												■	◊	עז:
		תנא:													עז:	
		על כתית - אפומא דכולה כתית, או דילמא: אמורשא קמא דכתית, לאפוקי הודרנא דלא?												^	◊	עז:
		תיקו.												■	עז:	
		רבי יהודה אמר רב:												■	◊	עז:
		כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה - ברא שבלול לכתית, ברא זבוב - לצירעה, יתוש - לנחש, וסממית - לעקרב, ונחש - לחפפית.													עז:	
		היכי עביד ליה?												^	עז:	
		מייתי חדא אוכמא וחדא חיורא, ושלקי להו ושייפי ליה.												!	◊	עז:
		תנו רבנן:												■	◊	עז:
		חמשה אימות הן, אימת הלש על גבור: אימת מפגיע על ארי, אימת יתוש על הפיל, אימת סממית על העקרב, אימת סנונית על הנשר, אימת כילבית על לוחית.													עז:	
		מאי אירא אמר רב:												■	עז:	
		מאי אירא אמר רב:												■	◊	עז:
		רבי זירא אשכח לרב יהודה דהוה קאי אפיתחא דבי חמוה, וחזייה דהוה בדיחא דעתיה, ואי בעי מיניה כל חללי עלמא הוה אמר ליה.												○	◊	עז:
		מאי טעמא עיזי מסגן ברישא והדר אימרי?												^	עז:	
		אמר ליה: [רבי זירא]													עז:	
		מאי טעמא עיזי מסגן ברישא חשוכא והדר נהורא.												!	◊	עז:
		אמר ליה: [רב יהודה]													עז:	
		מאי טעמא עיזי מסגן והני מגליין?												^	עז:	
		אמר ליה: [רבי זירא]													עז:	
		הני דמכסינן מינייהו - מכסיין, והני דלא מכסינן מינייהו - מגליין.												!	◊	עז:
		מאי טעמא גמלא וזטר גנבותיה?												^	◊	עז:
		אמר ליה: [רבי זירא]													עז:	
		משום דאכל כסי.												!	◊	עז:
		מאי טעמא תורא אריכא גנבותיה?												^	◊	עז:
		אמר ליה: [רבי זירא]													עז:	
		משום דדייר באגמי, ובעי לכרכושי בקי.												!	◊	עז:
		מאי טעמא קרנא דקמצא רכיכא?												^	◊	עז:
		אמר ליה: [רבי זירא]													עז:	
		משום דדיירא בחילפי, ואי קשיא - נדיא ומתעורא.												!	◊	עז:
		האי מאן דבעי דליסמיה לקמצא - לשלופינהו לקרניה.												■	!	עז:

Talmud Navigator

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עז:
מאי טעמא האי תימרא דתרנגולתא מדלי לעילא?	[רבי זירא]													עז:
דדיירי אדפי, ואי עייל קטרא מתעורא.	[רב יהודה]													עז:
דשא - דרך שם.														עז:
דרגא - דרך גג.														עז:
מתכוליתא - מתי תכלה דא.														עז:
ביתא - בא ואיתיב בה.														עז:
ביקתא - בי עקתא.														עז:
כופתא - כוף ותיב.														עז:
לבני - לבני בני.														עז:
הוצא - הציצה.														עז:
חצבא - שחוצב מים מן הנהר.														עז:
כוזה - כזה.														עז:
שוטיתא - שטותא.														עז:
משכלא - מאשי כולה.														עז:
משכילתא - משיא כלתא.														עז:
אסיתא - הסירתא.														עז:
בוכנה - בוא ואכנה.														עז:
לבושה - לא בושה.														עז:
גלימא - שנעשה בו כגלם.														עז:
גולתא - גלי ואיתיב.														עז:
פוריא - שפרין ורבין עליה.														עז:
בור זינקא - בור זה נקי.														עז:
סודרא - סוד ה' ליראיו.														עז:
אפדנא - אפיתתא דין.														עז:
שלשה כל זמן שמזקינין מוסיפין גבורה, ואלו הן: דג ונחש וחזיר.	תנו רבנן:													עז:
שמן כדי לסוך אבר קטן.														עז:
שמן כדי לסוך אבר קטן של קטן בן יומו.	דבי רבי ינאי:													עז:
שמן כדי לסוך אבר קטן, וקטן בן יומו.	מיתבי:													עז:
מאי לאו, אבר קטן - דגדול, ואבר גדול - של קטן בן יומו														עז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עז:
	לא, הכי קאמר: שמן כדי לסוך אבר קטן של קטן בן יומו.	אמרי לך דבי רבי ינאי:												עז:
	לימא כתנאי:													עז:
	שמן כדי לסוך אבר קטן, וקטן בן יומו - דברי רבי שמעון בן אלעזר	[רבי שמעון בן אלעזר]												עז:
	כדי לסוך אבר קטן.	רבי נתן:												עז:
	מאי לאו בהא קמיפלגי:													עז:
	אבר קטן של קטן	דברי שמעון בן אלעזר סבר:												עז:
	אבר קטן גדול, או אבר גדול דקטן, אבל אבר קטן של קטן בן יומו - לא	רבי נתן סבר:												עז:
	לא, דכולי עלמא - אבר קטן דקטן בן יומו לא, וליתא דרבי ינאי, והכא בהא קמיפלגי:													עז:
	אבר קטן גדול, ואבר גדול דקטן בן יומו - כי הדדי נינהו.	דברי שמעון בן אלעזר סבר:												עז.
	אבר קטן גדול - אין, אבר גדול דקטן בן יומו - לא.	רבי נתן סבר:												עז.
	מאי הוי עלה?													עז.
	שמן כדי לסוך אבר קטן של קטן בן יומו.	תא שמע: דתניא, רבי שמעון בן אלעזר:												עז.
	מים כדי לשוף בהן את הקילור.													עז. <
	מכדי, כל מילתא דשכיחא ולא שכיחא - אזול רבנן בתר דשכיחא לקולא. שכיחא ושכיחא - אזול רבנן בתר דשכיחא לחומרא.	אביי:												עז.
	יין, שתייתו שכיחא, רפואתו לא שכיחא - אזול רבנן בתר שתייתו דשכיחא לקולא.													עז.
	חלב, אכילתו - שכיחא, רפואתו - לא שכיחא, אזול רבנן בתר אכילתו לקולא.													עז.
	דבש אכילתו שכיחא, רפואתו שכיחא - אזול רבנן בתר רפואתו לחומרא.													עז.
	אלא מים, מכדי שתייתו - שכיחא, רפואתו לא שכיחא, מאי טעמא אזול רבנן בתר רפואתו לחומרא?													עז.
	בגלילא שנו.	אביי:												עז.
	אפילו תימא בשאר מקומות, כדשמואל	רבא:												עז.
	כל שקייני מסו ומטללי, לבר ממיא דמסו ולא מטללי.	דאמר שמואל:												עז.
	ושאר כל המשקין ברביעית.													עז. <
	דם וכל מיני משקין ברביעית.	תנו רבנן: [ת"ק]												עז.
	דם כדי לכחול בעין אחת, שכן כוחלין לברקית.	רבי שמעון בן אלעזר:												עז.
	ומאי נינהו - דמא דתרנגולת ברא.													עז.
	דם כדי לכחול בו עין אחת, שכן כוחלין ליארוד.	רבן שמעון בן גמליאל:												עז.
	ומאי ניהו - דמא דכרושתניא.													עז.
	וסימניך: גוא לגוא, ברא לברא.													עז.
	במה דברים אמורים - במוציא, אבל במצניע - כל שהוא חייב.	[רבנן]												עז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ענה
במה דברים אמורים - במצניע, אבל במוציא - אינו חייב אלא ברביעית.	רבי שמעון:													ענה.
במוציא שופכין לרשות הרבים, ששיעורן ברביעית.	ומודים חכמים לרבי שמעון:													ענה.
במה דברים אמורים - במוציא, אבל במצניע - כל שהוא.	אמר מר:													ענה.
אטו מצניע לאו מוציא הוא?														ענה.
הכא במאי עסקינן - בתלמיד שאמר לו רבו: לך ופנה לי המקום לסעודה. הלך ופנה לו, דבר חשוב לכל - חייב עליוה. דבר שאינו חשוב לכל אי אצנעיה רביה - מיחייב עליוה, ואי לא - לא מחייב.	אביי:													ענה.
מודים חכמים לרבי שמעון במוציא שופכין לרשות הרבים, ששיעורן ברביעית.	אמר מר:													ענה.
שופכין למאי חזו?														ענה.
לגבל בהן את הטיט.	רבי ירמיה:													ענה.
טיט כדי לעשות בהן פי כור	והתניא:													ענה.
לא קשיא, הא - דמיגבל, הא - דלא מיגבל, לפי שאין אדם טורח לגבי טיט לעשות פי כור.														ענה.
המוציא חבל - כדי לעשות אוזן לקופה														ענה.
גמי - כדי לעשות תלאי לנפה ולכברה	[ת"ק]													ענה.
כדי ליטול ממנו מדת מנעל לקטן.	רבי יהודה:													ענה.
נייר - כדי לכתוב עליו קשר מוכסין, והמוציא קשר מוכסין - חייב.														ענה.
נייר מחוק - כדי לכתוב על צלוחית קטנה של פליטון.														ענה.
עור - כדי לעשות קמיע														ענה.
קלף - כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין, שהיא שמע ישראל.														ענה.
דיו - כדי לכתוב שתי אותיות.														ענה.
כחול - כדי לכחול עין אחת.														ענה.
דבק - כדי ליתן בראש השפסף.														ענה.
זפת וגפרית - כדי לעשות נקב.														ענה.
שעווה - כדי ליתן על פי נקב קטן.														ענה.
חרסית - כדי לעשות פי כור של צורפי זהב	[ת"ק]													ענה.
כדי לעשות פיטפוט.	רבי יהודה:													ענה.
סובין - כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב.														ענה.
סיד - כדי לסוד קטנה שבבנות	[ת"ק]													ענה.
כדי לעשות כלכל	רבי יהודה:													ענה.
כדי לסוד אונדפי.	רבי נחמיה:													ענה.
חבל גמי ליחייב כדי לעשות תלאי לנפה ולכברה														ענה.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ענה:		
כיון דחריק במנא - לא עבדי אינשי.													!	◊	ענה:	
הוצין - כדי לעשות אוון לסל כפיפה מצרית.		תנו רבנן:												■	◊	ענה:
סיב - אחרים אומרים: כדי ליתן על פי משפך קטן לסגן את היין.		[אחרים]												■	◊	ענה:
רבב - כדי לסוך תחת אספגין קטנה, וכמה שיעורה - כסלע.														■	◊	ענה:
כגרוגרת		והתניא:												⚡	◊	ענה:
אידי ואידי חד שיעורא הוא.														!	◊	ענה:
מוכין - כדי לעשות כדור קטנה, וכמה שיעורו - כאגוז.														■	◊	ענה:
נייר כדי לכתוב עליו קשר מוכסין.														■	◊	ענה:
כמה קשר מוכסין - שתי אותיות של קשר מוכסין.		תנא:												■	◊	ענה:
המוציא נייר חלק, אם יש בו כדי לכתוב שתי אותיות - חייב, ואם לאו - פטור		ורמניהו:												⚡	◊	ענה:
מאי שתי אותיות - שתי אותיות		רב ששת:												!	◊	ענה:
שתי אותיות דידן, ובית אחיזה, דהיינו קשר מוכסין.		רבא:												!	◊	ענה:
המוציא נייר מחוק ושטר פרוע, אם יש בלובן שלו כדי לכתוב שתי אותיות, או בכולו כדי לכרוך על פי צלוחית קטנה של פליטון - חייב, ואם לאו - פטור.		מיתבי:												⚡	◊	ענה:
בשלמא לרב ששת דאמר: מאי שתי אותיות - שתי אותיות של קשר מוכסין - שפיר, אלא לרבא, דאמר שתי אותיות דידן, ובית אחיזה דהיינו קשר מוכסין - הכא בית אחיזה לא צריך														⚡		ענה:
קשיא.														■		ענה:
המוציא קשר מוכסין, עד שלא הראהו למוכס - חייב, משהראהו למוכס - פטור.		תנו רבנן: [רבנן]												■	◊	ענה:
אף משהראהו למוכס חייב, מפני שצריך לו.		רבי יהודה:												■	◊	ענה:
מאי בינייהו?														⚡		ענה:
איכא בינייהו רהיט מוכסא.		אביי:												!	◊	ענה:
מוכס גדול ומוכס קטן איכא בינייהו.		רבא:												!	◊	ענה:
חד מוכס איכא בינייהו, מפני שצריך לו להראות למוכס שני, דאמר ליה: חזי, גברא דמוכס אנא.		רב אשי:												!	◊	ענה:
המוציא שטר חוב, עד שלא פרעו - חייב, משפרעו - פטור		תנו רבנן: [רבנן]												■	◊	ענה:
אף משפרעו חייב, מפני שצריך לו.		רבי יהודה:												■	◊	ענה:
מאי בינייהו?														⚡		ענה:
אסור לשהות שטר פרוע איכא בינייהו:		רב יוסף:												!	◊	ענה:
אסור לשהות שטר פרוע		רבנן סברי:												■	◊	ענה:
מותר לשהות שטר פרוע.		רבי יהודה סבר:												■	◊	ענה:
דכולי עלמא - אסור לשהות שטר פרוע, והכא במודה בשטר שכתבו שצריך לקיימו קמיפלגי:		אביי:												!	◊	ענה:
מודה בשטר שכתבו - צריך לקיימו		תנא קמא סבר:												■	◊	ענה:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story < מעשה-O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
<p>מקרא-kev:</p>	

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
	מודה בשטר שכתבו - אין צריך לקיימו.	רבי יהודה סבר:							♦	■	!		◊	עח:
	ומאי עד שלא פרעו ומשפרעו - עד שיאמר לזה פרעתי ולא פרעתי.											!	◊	עז:
	דכולי עלמא מודה בשטר שכתבו - שצריך לקיימו, והכא - בכותבין שובר קמיפלגי:	רבא:										!	◊	עט.
	כותבין שובר	תנא קמא סבר:							♦	■	!		◊	עט.
	אין כותבין שובר.	רבי יהודה סבר:							♦	■	!		◊	עט.
	מפני שצריך להראותו לבעל חוב שני, דאמר ליה: חזי, גברא דפרע אנא.	רב אשי:										!	◊	עט.